

(6) [לקמן לו: (5) ע"י כפרשי"י שבע"י, (1) וסוטה י: (7) ע"י מוס' לקמן לו: ד"ה אחר, (8) [לקמן לו: (1) מנחות ס"ה, (1) ע"י מוס' מנחות ס"ה, ד"ה בעל, (2) עירובין י: (1) וס' אחר (ריב"א), (3) כ"ש"י שבע"י והיינו דכתיב ויחלו עמי אנשים והמה נחמתיס לומר פתקן כמזבין היו להם בקלפי ולא הלכו לעולם, (4) מוס' הענין, או הענין, (5) [כפ"י שבת 1:].

ג'ליון הש"ס

תוס' ד"ה שידוע וכו' וקשה לר"ת ע"י עירובין דף יג ע"ב מוס' ד"ה שידוע:

הגהות הב"ח

(6) נ"ב עמך משום כפינה. כ"ז ע"י הירוש דף ד: (5) שם ולי אחר עממא. כ"ז ע"י מוס' המוס' כ"ז ע"י אחר מן המלמדים כ"ז ע"י אחר מן המלמדים ד"ה אל מוס' שיש בקמץ אל שנים: (7) ד"ה הילמא אל שנים: (8) תוס' ד"ה שידוע וכו' דכ"י דיינין קל ומומז:

מוסף רש"י

בעלי קומה. שיחמנו מן בעלי דינים ולא יסקרו (מנחות ס"ה). בעלי כשפים. שאלו יבא המון מוס' והוא לא יטלטל בו, יעשו הן מכשפות וימטו ככל משה וסילנו (סו"ט). מפי המתורגמן. שאלו יתקן המתורגמן טעמיו ומיטונו (סו"ט). הדרן עלך דיני סמונת

תורה אור השלם

- 1. ודרתי ודברתי עמך ששן ויבא עליה מן הרוח אשר עליך ושמי עליהם וישא אתך כמשא העם ולא תשא אתה לברך: במדבר י"ז 2. וישפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל ויבאו אליך וכל הדבר הקטן ששפטו הם והקל מעליך וישאו אתך: במדבר י"ז 3. וישארו עמי אנשים במחנה שם האחד אל'ד ושם השני מיד וחתם בכתבם ואלו והמה בכתבם ואלו וישא האלהה ויתנבאו במחנה: במדבר י"ז 4. ויאמר יי אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם וישירו ולקח אתם אל אהל מועד ותניחם שם ועמך: במדבר י"ז 5. ופתחת חמשת חמשת שקלים ללגולת בשקל הקדש תחש ששירים ברה השקל: במדבר י"ז 6. כה אמר אדני אלהים האתה הוא אשר דברתי עליהם: ויחזק לי ה' והקניס ויהי כחון עליהם הרוח ויתנבאו ולא יבאו אל כל חלקכם בחר מתוך האש הענן והקטר קול גדול ולא יסף ויכתבם על שני לוחות אבנים ויתנם אלי: בריה"ה י"ט 9. ויהי הענין ויגד למשה ויאמר אל'ד ומיד מתנבאים במחנה: במדבר י"ז 10. ויהי ויעזר משה מנחמיו ויאמר אדני משה פלאם: במדבר י"ז 11. ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יי נביאים כי יתן יי את רוחו עליהם: כט

דיני ממונות בשלשה פרק ראשון סנהדרין יז.

עמך משום שכינה. עמך יעמדו מחוץ להלל ולא יבאו להלל משום שכינה. לשון אחר משום שכינה ששמה שכינה עליהם הולכרו להיות משע עמיה כדכתיב וינבאו מנחמים: ורננו. ונפקא להו בדומין לך מושאו אתך דסנהדרנות קטנות שנאמרו ביתרו וילפא גדולה מקטנה: ושנים חלק. לא נכתב עליהן זקן: מי שעלה בידו חלק כו'. ושנים מלות שבעים שהלכו לטול עלה בידו חלק ושחמרו שני פתקין שזיו כמזבין בקלפי שזיו של אל'ד ומידד שלא הלכו לטול ששמיאלו שלא יעלה בידן חלקי: ולקחם חמש חמשה. כצבורות העודפים על מנין הלוי: אחר לכו. לכל הצבורות כזו טלו פיתקין: כל הנביאים כולן. אותן שבעים זקנים נתנבאו אותה שעה ראשונה לצדה כנות עליהם הרוח סביבות האהל ופקקו: על עסקי שליו. לוך שעה הימה: אל פסקי שנים: (6) אל שנים: אלימא (7) דכתיב כסו. שאלו זקנים ולא יספו ומפרכת ליה ולא יספו: אל משה קול גדול ולא יסף. דשכינה הכי נמי דלא אוסיף אל'ד על כדתיב דלא פסק הוא קול שכינה אינו פסק: אל כמוסיפין ודכ"י הכל. דתנן כזיו בודקין [לקמן דף מ.]. אחר עשר מוזבין ואחר עשר ממזבין וא' אומר אינו יודע יוספו דיינין שנים דהשחא הוה ליה ציט דין שקול דאינו יודע כמאל דלימיה הוא ופשו להו כ"ד משכח ליה על פי שנים י"א מוזבין וי"ג ממזבין: ובסנהדרין גדולה. לר' יהודה זוגות נינהו: כמוסיפין עושין כ"ד שקול. כדפרשי"ת: פשיטא. דכ"י כדליה תנן (סס) וכמה מוסיפין שנים שנים וכיון דחד אחר אינו יודע הוה מראה פנים למוזה ומראה פנים לזכות ומשום הכי מספקא ליה: כיון דגמירי. דכ"י הלנת דין כפרק היו בודקין (סס) שחם לא מאלו לו זכות יוס' ראשון מלינין אותו למחרת שמה ימאלו לא שני טעמי זכות: בעלי קומה ומראה שחם אימנן מוטלת על הכריות: ובעלי כשפים. להמית מכשפים הנוטחים בכשפיהם להלל מדי כ"ד ולגלות על הכשפין המסיפין ומדיפין כשפיהן כגון המלמדים: מפי המתורגמן. כשכאל עדי לנשום להעיד כפניהם לא ינטרכו להעמיד מליים כנייהם דהוה ליה עד מפי עד: ומה

עמך עמך ואת בהדייהו ורבי יהודה (6) עמך משום שכינה ורבנן אמר קרא וינשאו אתך כמשא העם אתך ואת בהדייהו ורבי יהודה "אתך בדומין לך ורבנן מוהקל מעליך וינשאו אתך נפקא וילפא סנהדרין גדולה מסנהדרין קטנה (7) וישארו שני אנשים במחנה יש אומרים בקלפי נשתיירו שבשעה שאמר לו הקב"ה למשה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אמר משה כיצד אעשה אברור ששה מכל שבט ושבט נמצאו שנים יתירים אברור חמשה חמשה מכל שבט ושבט נמצאו עשרה חסרים אברור ששה משבט זה וחמשה משבט זה הרינו ממייל קנאה בין השבטים מה שעה בירר ששה ששה והביא שבעים ושנים פיתקין על שבעים כתב זקן ושנים הניח חלק בללן ונתנן בקלפי אמר להם בואו וטלו פיתקים כל מי שעלה בידו זקן אמר כבר קידשך שמים מי שעלה בידו חלק אמר המקום לא חפץ בך אני מה אעשה לך כיוצא בדבר אחר אומר ולקחת חמשת שקלים לגולגולת אמר משה כיצד אעשה להן לישראל אם אומר לו תן לי פדיון וצא יאמר לי כבר פדאני בן לוי מה עשה הביא עשרים ושנים אלפים פיתקין וכתב עליהן בן לוי ועל שלשה ושבעים ומאתים כתב עליהן חמשה שקלים בללן ונתנן בקלפי אמר להן טלו פיתקים מי שעלה בידו בן לוי אמר לו כבר פדאך בן לוי מי שעלה בידו חמשת שקלים אמר לו תן פדיון וצא רבי שמעון אומר במחנה נשתיירו כשעה שאמר לו הקב"ה למשה אספה לי שבעים איש אמרו אל'ד ומידד אין אנו ראוין לאותה גדולה אמר הקב"ה הואיל ומיעמתם עצמכם הריני מוסף גדולה על גדולתכם ומה גדולה הוסיף להם שהעניבים כולן נתנבאו ופסקו והם נתנבאו ולא פסקו ומה נבואה נתנבאו אמרו משה מת יהושע מכנים את ישראל לארץ אבא חנון אמר משום רבי אליעזר על עסקי שליו הן מתנבאים עלי שליו עלי שליו רב נחמן אמר על עסקי גוג ומגוג היו מתנבאין שנאמר כה אמר ה' אלהים האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא איש אל תיקרי שנים אלא שנים ואיוו הן שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד נבואה אחת היו אומר אל'ד ומידד אמר מר כל הנביאים כולן נתנבאו ופסקו והן נתנבאו ולא פסקו מנא לן דפסקו אלימא מדכתיב ויתנבאו ולא יספו אלא מעתה קול גדול ולא יסף ה"נ דלא אוסיף הוא אלא כ"ד דלא פסק הוא אלא הכא כתיב ויתנבאו התם כתיב מתנבאים עדיין מתנבאים והולכים בשלמא למ"ד משה מת היינו דכתיב אדוני משה כלאם אלא למ"ד הנך תרתי מאי אדני משה כלאם דלאו אורח ארעא דהוה ליה כתלמיד המורה הלכה לפני רבו בשלמא למ"ד הנך תרתי היינו דכתיב מי יתן אלא למ"ד משה מת מינה הוה ניהא ליה לא סיימוה קמיה מאי כלאם אל המל עליהן צרכי ציבור והן כלין מאיליהן: מניין להביא עוד עשרה: סוף סוף לרעה ע"פ שנים לא משכחת לה אי אחד עשר מוזבין ושנים עשר מחייבין אכתי חד הוא אי עשרה מוזבין ושלושה עשר מחייבין תלחא הוה א"ר אבהו יא אתה מוצא אלא כמוסיפין ודברי הכל ובסנהדרין גדולה ואליבא דרבי יהודה דאמר שבעים וא"ר אבהו יבמוסיפין עושין כ"ד שקול לכתחילה פשיטא מהו דתימא האי דקאמר אינו יודע כמאן דאיתיה דמי ואי אמר מילתא שמעינן ליה קמ"ל דהאי דקאמר אינו יודע כמאן דאיתיה דמי (8) ואי אמר מעמא לא שמעינן ליה אמר רב כהנא סנהדרין שראו כולן לחובה פוטרין אותו מ"ט כיון דגמירי (9) הלנת דין למעבד ליה זכותא והני תו לא חזו ליה א"ר אבהו יאין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי קומה ובעלי חכמה ובעלי מראה ובעלי זקנה (10) ובעלי כשפים ויודעים בע' לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן אמר רב יהודה אמר רב אין מושיבין בסנהדרין אלא מי שידוע למה את השרץ מה"ת אמר רב (11) אני ארון ואמחרנו ומה

אני יודע יוספו דיינין. כמה מוסיפין ב' נמצאו כולן כ"ה האומר אינו יודע עולה מן החשבון נמצאו כ"ד. אמר ר' יא זכאי וי"ג אמרו חייב נמצא הטייה בשנים לרעה. ועל זה אמר ר' אבהו כמוסיפין עושין כ"ד שקול לכתחילה כדאמרן: א"ר יוחנן אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי חכמה וזקנה ומראה וקומה ובעלי כשפים ויודעים בשבעים לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן וכן אמרו אין מושיבין בסנהדרין אלא היודע למה השרץ מן התורה אמר רבא אני ארון ואמחרנו לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יי נביאים כי יתן יי את רוחו עליהם: כט

והם ב"ים בא"יהם. פירוט נזואתם כלה דלון שכינה שורה מתוך עצבות אל'א מתוך שמחה: שידוע ששה את השרץ כו'. וקשה לר"ת דמה לנו כפריותם של הכל לטורח שרץ הסהורה טימאתו ומפרכ ר"ת שידוע לטורח מטומאת נצילות שלא ימאץ כמשה

כזכות דכיון דאשכחן דנחש ששורץ ורומש דמיקרי מיה כדלרשינן צ"ל ד' מיתות [לקמן דף ט"ז] וצכל מיה הרומשת זה נחש אית לן למימר דכל שרצים הוו ככלל או כצנלת מיה והשתא מטהר ליה בק"ו מנחש ממתית ומרצה טומאה וטוהרו כדלרשינן צ"כ מוכל הולך על גחון וכ"ת מיה מוכיח שכינה ממתיה ומרצה טומאה ומטמא כמשא אף אני אציט שרצים הא לאו פרכא היא דכ"י (9) דיינין קל וחומר ומה נחש שממית ומרצה טומאה לא הוי ככלל מיה דקרא שחר שרצים מיעביה והשתא לא שייך מיה מוכיח שכינה ממתיה ומרצה טומאה והוא ככלל מיה דהא מיה אינה רומשת אבל שרצים מה שרומשת מווליין מכלל מיה וצענין זה מפרכ ר"ת מאי חולדת הסנאים שרצא חרצה ומאי שרצה דמתמחי שקי דמנוכה (צ"ק ד' פ. וט) ואין להאריך כאן וצירושלמי כ"י שנים אחר דיני ממונות קאלמו או חילוף ומה עכבר שכיני ממתית ומרצה טומאה טמא נחש לא כל שכן ההוא ק"ו

אני יודע יוספו דיינין. כמה מוסיפין ב' נמצאו כולן כ"ה האומר אינו יודע עולה מן החשבון נמצאו כ"ד. אמר ר' יא זכאי וי"ג אמרו חייב נמצא הטייה בשנים לרעה. ועל זה אמר ר' אבהו כמוסיפין עושין כ"ד שקול לכתחילה כדאמרן: א"ר יוחנן אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי חכמה וזקנה ומראה וקומה ובעלי כשפים ויודעים בשבעים לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן וכן אמרו אין מושיבין בסנהדרין אלא היודע למה השרץ מן התורה אמר רבא אני ארון ואמחרנו לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יי נביאים כי יתן יי את רוחו עליהם: כט

עין משפט ר' מצוה

קל'א א מ"י פ"ב מהל' עטרתין הלכה א פ"ב ע"ש לו: ק"ב ב מ"י פ"ח מהל' עטרתין הלכה ב ופ"ט שם הל' ב פ"ב ע"ש: ק"ב א מ"י פ"ב ע"ש טו"ע מ"י מ"י פ"ח ע"ש הל' ב פ"ב ע"ש פ"ט הלכה ב: ק"ב ב מ"י פ"ב ע"ש הל' ב: ק"ב ו מ"י פ"ב ע"ש הלכה ב: ו (הל"ב):

רבינו חננאל

במשא העם אתה והם עמך. ובענין נמי בדומין לך. הא דכתיב בסנהדרין קטנה והקל מעליך וינשאו אתך דילפי סנהדרין גדולה מסנהדרין קטנה: ת"י וישארו שני אנשים במחנה. י"א בקלפי נשתיירו כו' כדפרשי נשתיירו כתב ע"ב פיתקין וכתב זקן וקני ושנים הניח חלק בללן ונתנן בקלפי כו' כיוצא בידך אתה אומר ולקחת חמשת שקלים לגולגולת מה שעה כתב כ"ב אף פיתקאות וכתב בהן לוי כו'. ר' שמעון אומר במחנה נשתיירו אמרו אין אנו ראוין לגדולה זו. אמר הקב"ה הואיל ומיעמתם עצמכם הריני מוסף גדולה על גדולתכם שאלו נבואתם פוסקת לעולם ומה היו מתנבאים משה מת יהושע מכנים את ישראל לארץ. כדכתיב כה אמר ה' האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא איש אליהם. א"ת שנים אלא שנים שני נביאים נתנבאו כפרק אחד נבואה אחת הוי אומר זה אל'ד ומידד ומנא לן דלא פסקה נבואתן מדרבא שאמר ויתנבאו ולכ"י דידרו חייב מתנבאים עדיין מתנבאים והולכים. אדוני משה כלאם. הטל עליהם צרכי צבור והן כלין מאליהן: מניין לכתחילה לא כהטייתך שגאמר לך מתי עשרה שגאמר מתי עשרה הרעה הואת. יבאו יהושע וכלב וירי עשרים ומנין להביא עוד ג' משמע שגאמר לא תהיה אחרי רבים לרעות מכלל שתהיה אחרי רבים לטובה. עוד אחרי רבים להטות למה לי אלא ללמד לא כהטייתך לטובה הטייתך לרעה. הטייתך לטובה ע"פ (עד) אחד שכי הטייתך לרעה בעינן שנים מהי כ"ב אין כ"ד שקול מוסיפין עליהן עוד א' הוי כ"ג. ואסיקא אי אתה מוצא הטייה לרעה על פי שנים אלא במוסיפין כגון ששיבו א"ר אבהו י"א זכאי וי"ג אמרו חייב ואחר אומר אינו יודע מוסיפין עליהן עוד ב' כדנתן כפרק פרק היו בודקין אותו ואחר אומר

1. וירד יי בענין וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליך וישא אתך כמשא העם ולא תשא אתה לברך: במדבר י"ז 2. וישפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל ויבאו אליך וכל הדבר הקטן ששפטו הם והקל מעליך וישאו אתך: במדבר י"ז 3. וישארו עמי אנשים במחנה שם האחד אל'ד ושם השני מיד וחתם בכתבם ואלו והמה בכתבם ואלו וישא האלהה ויתנבאו במחנה: במדבר י"ז 4. ויאמר יי אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם וישירו ולקח אתם אל אהל מועד ותניחם שם ועמך: במדבר י"ז 5. ופתחת חמשת חמשת שקלים ללגולת בשקל הקדש תחש ששירים ברה השקל: במדבר י"ז 6. כה אמר אדני אלהים האתה הוא אשר דברתי עליהם: ויחזק לי ה' והקניס ויהי כחון עליהם הרוח ויתנבאו ולא יבאו אל כל חלקכם בחר מתוך האש הענן והקטר קול גדול ולא יסף ויכתבם על שני לוחות אבנים ויתנם אלי: בריה"ה י"ט 9. ויהי הענין ויגד למשה ויאמר אל'ד ומיד מתנבאים במחנה: במדבר י"ז 10. ויהי ויעזר משה מנחמיו ויאמר אדני משה פלאם: במדבר י"ז 11. ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יי נביאים כי יתן יי את רוחו עליהם: כט

6) נמנומה פ' משפטים
ממיה מלי קמ"ל דשרים
מלניו, 7) מלניו, 8) מלניו, 9) מלניו, 10) מלניו, 11) מלניו, 12) מלניו, 13) מלניו, 14) מלניו, 15) מלניו, 16) מלניו, 17) מלניו, 18) מלניו, 19) מלניו, 20) מלניו, 21) מלניו, 22) מלניו, 23) מלניו, 24) מלניו, 25) מלניו, 26) מלניו, 27) מלניו, 28) מלניו, 29) מלניו, 30) מלניו, 31) מלניו, 32) מלניו, 33) מלניו, 34) מלניו, 35) מלניו, 36) מלניו, 37) מלניו, 38) מלניו, 39) מלניו, 40) מלניו, 41) מלניו, 42) מלניו, 43) מלניו, 44) מלניו, 45) מלניו, 46) מלניו, 47) מלניו, 48) מלניו, 49) מלניו, 50) מלניו, 51) מלניו, 52) מלניו, 53) מלניו, 54) מלניו, 55) מלניו, 56) מלניו, 57) מלניו, 58) מלניו, 59) מלניו, 60) מלניו, 61) מלניו, 62) מלניו, 63) מלניו, 64) מלניו, 65) מלניו, 66) מלניו, 67) מלניו, 68) מלניו, 69) מלניו, 70) מלניו, 71) מלניו, 72) מלניו, 73) מלניו, 74) מלניו, 75) מלניו, 76) מלניו, 77) מלניו, 78) מלניו, 79) מלניו, 80) מלניו, 81) מלניו, 82) מלניו, 83) מלניו, 84) מלניו, 85) מלניו, 86) מלניו, 87) מלניו, 88) מלניו, 89) מלניו, 90) מלניו, 91) מלניו, 92) מלניו, 93) מלניו, 94) מלניו, 95) מלניו, 96) מלניו, 97) מלניו, 98) מלניו, 99) מלניו, 100) מלניו.

הגהות הב"ח

6) תוס' ד"ה ואל וכו'
פסקי ושרי ליה והדר:

מוסף רש"י

לא חולץ. חלטה נגלה היא
לו נלכ לביד ומה וקמק
לפניו, ויניס נגלי הוא לו
לקום על שם אחי וקמו
10) ולא חולצין
לאשתו. ממי שאמרה
ליכסא (שם). התקשרו.
לגון היקף חסד המנוסה
עלמה ושר דרכו וצופיה ב
11) אלו: הם קר מנין עינין
מתלה, כמו (שמות ה'
לקושט קט, כלומר קשט
עמק ורש"י ב"ב טו.

רבינו חננאל

אומר מאתם ושלשים
כנגד שרי עשרות. פ"י שרי
עשרות של מאתים
ושלשים הן כ"ג והו
גדוליהן קטנה. גזיר ר'
אומר מאתים ושלשים
ושבעה חסר מאתים
ושלשים שרי עשרות
שלהן כ"ג מנהדרין קטנה
נשתירו מן רצ"ו מ"ז
הוסף אותן אלו שבעה
וארבעים על כ"ג
שהפחת מנהדרין קטנה
הרי ע' מנהדרין גדולה כ"ג
יהיה דאמר מנהדרין
גדולה ע' ויהא דרביא רצ"ו
כרובן דאמרי מנהדרין
גדולה אחי ושבעים. ותנן
מנהדרין גדולה היתה של
אחד ושבועים ר' יהודה
אומר שבעים. ת"ר כל
ישראל שש מאות אף
נמנומה שרי אלפים שש
מאות. שרי מאות ששה
אלפים שרי חמשים י"ב
אלפים. שרי עשרות ששה
רבות. נמצאו דיני ישראל
שבעת רבוא ושמונה
אלפים ושש מאות.
ופשוטה היא: ורש"י
(הל"ד ד) א"ר יוסי
בראשונה לא היתה הלוקה
דיני של שלשה ושלשה
ישראל אלא מנהדרין של
אחד ושבועים היתה יושבת
בשלכת הגוית ושני בתי
דיני של שלשה ושלשה
היו יושבין אחד בחיל
ואחד בהר היתה ובתי
דיני של כ"ג היו וישבין
בכל עיריות שבארץ
ישראל. צריך אחד מהן
לשאל דבר הלכה היה בא
ושאל בבדי שבעירו אם
שומעין ואמריין לו ואם
לא הוא ומפלא שבתין
היו הלכין ושואלין מבדי
הסמך בעירן כ"ר עד
ומשם תורה יוצא וירוחת

דיני ממונות בשלשה

מאתים ושבועים ושבעה. מאתים ושלשים כרבי נחמיה ועוד מ"ז שאם
יתחלקו כ"ד י"א מוכין ואחד עשר מחייבין ואחד אומר איני יודע
ויסופו מאלו מ"ז עד שבועים כלאמרי' כהני בודקין (לקמן דף טו). שמוסיפין
שנים על הכ"ג אם יזכוה שניהם הרי י"ג מוכין ואחד עשר מחייבין
וכא' ואם ימייביוהו חייב דלאכלא הטעיה
לרעה על פי שנים ואם יתלקו כר"ך
עוד להוסיף שנים וכן לעולם עד
שיהיו שבועים לרבי יהודה ושבועים
ואחד לרבנן: שרי אלפים שש מאות.
היו שהרי שש מאות אלף רגלי:

הדרן עלך דיני ממונות בשלשה

כהן גדול. אינו יולא אחר
המטא.

אחא למינגע והיינו דלוחר קרא ומן
המקדש לא ילא מקדושתו לא ילא
כלומר יתרחק מן הפיעור שלא ילא
לירי טומאה והאי קרא ככה"ג אלוין
כתיב דלמיז לעיל מיינה לאכוי
וללאו לא יעמאל: הן נכסין והוא
נגלה. כשהן יולאין ממנו זה ונכסין
למנו אחר ונכסין ממנו הראשון
שאינו רואה אותו הוא נגלה ונכנס למנו
הראשון והן נכסין ממנו השני והוא נגלה
ונכנס לתוכו: רבי יהודה. דרש מן
המקדש דווקא: ה' כסופא מנחס.
בשורה כשהחזין מקבור את המת
שאין שלו דרך כל העם עוברין
זה אחר זה ומנחמין את האבל
עומד ממעמדו: והממונה. סגן
הכהנים מנמנה לכהן גדול כינו לכן
העם שהממונה צימנו וכל העם
בשמאלו והוא כאלמנה: אנו כפרסך.
בנו תמכר אתה ואנחנו תמחין
לכל הרואי לכה עליו: ושם כרבי
אזול. כדקיימא לן (נמו"ק דף טו):
כסופא סעודה לשהן אסור לאכול
משלו: מסובין על הפרך. הן מליצין
ומתחלזין על זערו והוא מיסך ככבוד
על הספסל: גמ' דיני אוטו איצטריכא
ליה. סלקא דעתך אמינא לא ליחלו
למתי קמי די יניא: ועוד על פ"ט.
לקמן [פ"ט] פריך לא סגי דלא עבר: ורבי
הוא כהדיעו. לקמיה מיתקומא שפיר:

ההורג

דייניגן ליה איהו היכי דין והכתיב
ואחר כך קשט אחרים אלא אידי דקא
תנא נמי כה"ג דן ודיני ואי בעית אימא
הנפש במזיד נהרג בשונג גולה ועובר
כהריוט לכל דבריו במזיד נהרג פשיטא
בשונג גולה איצטריכא ליה הא נמי
פשיטא איצטריך כ"ד אמינא הואיל
כל ראית ליה תקנתא בחזרה ודלית
ההורג

ההורג

הכא פשיטא כלומר למה לן למתני דן
משני דמשום הכי מני דן ודיני אותו
המקושט דלדרכה לאלדן גיטא אי לא
וכיון דדן איהו נמי דייניגן ליה משום
צפ"ק מיילי דכ"ג פסיק (6) ושירי ליה
ההורג

פרק ראשון סנהדרין יח.

נמצאו דיני ישראל ו' ריבואות וח' אלפים ושש מאות. תימה
הא חסרי להו טונא דמי מפקת מס' ריבואות ששה
מאות לשרי אלפים לא משכחת כתר הכי ו' אלפים לשרי מאות וכי
הדר מפקת (כל) הני לא משכחת כתר הכי שרי
וכ"ש דלא משכחת כתר הכי שרי
עשרות שש ריבואות וי"מ דכלל הני
שרים אפשר דהוו זקנים יתירים מזני
ס' דלמר זיש נוחלין (ז"ב דף קא:).
ללא נמנו פחות מזני עשרים ויתירים
מזני ששים וכשרי עשרות לא חיישין
אפילו היו מזני עשרים שהם ענמס
היו מן המסנזון וכל אחד שר על
משנה והוא עשיר וי"מ דמסנזון
השכרות קחשיב דמחילתן נמנו שרי
עשרות והמסנזין ששה נמנו לשרי
חמשים והמסנזין משרי חמשים
נמנו לשרי מאות ומשרי מאות צירר
המסנזים לשרי אלפים:

הדרן עלך דיני ממונות

בהן גדול א"ן ודיני אותו ומעדין
אותו יחולץ וחולצין לאשתו ומייבמין
את אשתו אבל הוא אינו מייבם מפני שהוא
יאסור באלמנה ימת לו מת אינו יוצא אחר
המטה אלא הן נכסין והוא נגלה הן נגלין
והוא נכסה ויוצא עמהן עד פתח שער העיר
דברי ר"מ רבי יהודה אומר י"א יוצא מן
המקדש משום שנאמר וזמן המקדש לא
יצא וכשהוא מנחם אחרים דרך כל העם
עוברין בזה אחר זה והממונה ממוצעו כינו
לבין העם וכשהוא מנחם מאחרים כל
העם אומרים לו אנו כפרתך הוא אומר להן
תתברכו מן השמים וכשמברין אותו כל
העם מסובין על הארץ והוא מיסב על
הספסל והמלך לא דן ולא דיני אותו לא
מעיד ולא מעדין אותו י"א חולץ ולא
חולצין לאשתו לא מייבם ולא מייבמין
לאשתו רבי יהודה אומר אם רצה לחלוץ
או לייבם זכור לטוב אמרו לו י"אין שומעין
לו י"אין נושאין אלמנתו ר' יהודה אומר
נושא המלך אלמנתו של מלך שכן מצינו
בדור שנשא אלמנתו של שאול שנאמר
ואתנה לך את בית ארונך ואת נשי ארונך
בתיקך: גמ' כהן גדול דן פשיטא דיני
אותו איצטריכא ליה הא נמי פשיטא אי לא
קשט עצמך

ההורג

ואחר כך קשט אחרים אלא אידי דקא
תנא נמי כה"ג דן ודיני ואי בעית אימא
הנפש במזיד נהרג בשונג גולה ועובר
כהריוט לכל דבריו במזיד נהרג פשיטא
בשונג גולה איצטריכא ליה הא נמי
פשיטא איצטריך כ"ד אמינא הואיל
כל ראית ליה תקנתא בחזרה ודלית
ההורג

ההורג

הכא פשיטא כלומר למה לן למתני דן
משני דמשום הכי מני דן ודיני אותו
המקושט דלדרכה לאלדן גיטא אי לא
וכיון דדן איהו נמי דייניגן ליה משום
צפ"ק מיילי דכ"ג פסיק (6) ושירי ליה
ההורג

ההורג

הכא פשיטא כלומר למה לן למתני דן
משני דמשום הכי מני דן ודיני אותו
המקושט דלדרכה לאלדן גיטא אי לא
וכיון דדן איהו נמי דייניגן ליה משום
צפ"ק מיילי דכ"ג פסיק (6) ושירי ליה
ההורג

עין משפט
ג' מצוה

- א א מיי פ"ה מהל' לוי
המקדש ה"ל פ' סג
למין קט:
ב ב מיי שם ה"ל:
ג ג מיי שם ופ"ו מהל'
למקדש ב"ה ה"ל:
ד ד ה מיי פ"ה מהל' לוי
המקדש ה"ל:
ה ה מיי שם ה"ל ה ופ"ו
מהל' ח"ל הלכה ו:
ו ו מיי פ"ה מהל' לוי
המקדש ה"ל ופ"ו מהל'
חל ט:
ז ז מיי פ"ה מהל'
המקדש הלכה ה ופ"ו
מהל' חל ט:
ח ח מיי פ"ה מהל'
מלמס הלכה ג:
ט ט מיי שם ה"ל:
כ ל מיי שם ה"ל:

תורה אור השלם

- 1. ואחא תחיה מכל
העם אנשי חיל יר"א
אלהים אנשי אמת שו"א
בצדק ושמחה עליהם שרי
אלפים שרי מאות שרי
שמונים ופ"ו עשרות.
שמחה י"א כ'
2. ומן המקדש לא יצא
ולא יחולל את מקדש
אלהיו כי גור שמן
ממנו יצא ויהיה אפי'
ירקא כ"א י'
3. ואתנה לך את בית
ארונך ואת נשי ארונך
בתיקך ואתנה לך את
בית ישראל ויהיה אפי'
מקדש ואתנה לך את
המקדש: שמחה כ"ב ח'
4. ואתנה לך את בית
ארונך ואת נשי ארונך
בתיקך ואתנה לך את
בית ישראל ויהיה אפי'
מקדש ואתנה לך את
המקדש: שמחה כ"ג א'
5. ואתנה לך את בית
ארונך ואת נשי ארונך
בתיקך ואתנה לך את
בית ישראל ויהיה אפי'
מקדש ואתנה לך את
המקדש: שמחה כ"ד א'
במדבר לה כה

רבינו חננאל

א"ל בכלל חסירין (ובכלל)
[ובפרט] יתירין א"ל אותו
שלש מאות יתירין בכורי
כהונה היו ואין קודש
ומצוה קודש. מיתובי הגזע
עצמן שעלו כיד חלון בן
לוי א"ל מעשה סג היה
ומסורגין עלו ועוד שאלו
הגמון זה לריב"ז משה
רבכס או גב היה או לא
היה בקי בחשבון כתיב
הקע לגוללות מצות
שקל בשקל הקודש והיו
באותו הזמן מקומות
שהיו הכבד שלהן מאה
ליטרין ומקומות שהיו
הכבד שלהן ששים ליטרין
וא"ל הגמון זה הן תעביד
כבר מאה ליטרין חד מן
שיחא גב ואין תעבידיה
שיחן ליטרין פלגא גב
א"ל משה רבינו גובר
נאמן ובקי בחשבון היה
וכבר של קודש כפול היה
שנאמר והשקל עשרים
גרה עשרים שקלים חמשה
ועשרים שקלים עשרה

חומשה שקל הגמון יהיה לכם מנה ר"מ הוא אלא ש"מ של קודש כפול היה ובתו דאוסיו עליה שנות שאיליות הגמון הזה

מפורשות כמו שאמרנו בחלה מסכת בכורות ונחורשה התופה סליק צ"ו ליטרין ואחו עברו ליה פרוטורט וכן את כבדו ואת
האלף ושבע המאות וחמשה ושבועים סלקין שבועין וחד ליטרין ואת עבדו ליה פרוטורט משום דלא סלקין קינטריא:

הדרן עלך פרק דיני ממונות

6) ע"י כפני משה ומתלה כדרי רכטי ומלמד זה חסר ענה אחד כ"ד דף י"ט ע"א

6) ע"י כפני משה ומתלה כדרי רכטי ומלמד זה חסר ענה אחד כ"ד דף י"ט ע"א